

ше да ги насърчи и да имъ вдѣхне повече смѣлость, викаше: «Полицмейстерътъ има право Нападанье! . . . нападанье! . . . Да живѣе полицмейстерътъ!»

Между туй камънитѣ наченѣхъ да хвъркатъ, и стѣклата на прозорцитѣ да паднѣтъ строшени. Тогасъ Фернандо са затече въ залата на която прозорцитѣ гледахъ на межданя, а Агвиларъ, като неможаше отъ подаграта си да са затече, станъ да го послѣдова.

«Що трѣба да сторимъ? попыта графъ де-Лемосъ растреперанъ.

— Да са олувижтъ полицмейстерътъ и двама трима отъ размирицитѣ, отговори д' Агвиларъ, и друтиѣтъ тосъ частъ ще са разиджтъ. Що казвашъ ты Фернанде? извика на племенника си, който облегижтъ на единъ прозорецъ, гледаше спокойно на разяреното множество, което обсаждаше кѣщата.

— Казвамъ, уйчо, отговори спокойно момѣкътъ, четъ сж толкози, щото ще смы злочесты ако не олувимъ нѣколко.»

Въ тѣзи минута чухъ са отъ далечъ викове:

«Смъртъ на управителя.»

Напразно графъ де-Лемосъ са стараеше да скрие смущението си; при сичката му престорена усмивка потъ течеше отъ челото му. Като го съгледа стариятъ воинъ рече му:

«Не са бойте нищо, имамы еще време.

— Кое?

— Времето, което е потребно за да са събори и изгори кѣщата ми, и да измремъ сичкы; какво казвашъ ты, Фернанде!

— Тѣй, уйчо!

— Тогаси само ще доближжтъ до васъ. Но до тогасъ графъ де-Лерма, като сте го извѣстили, ще направи нѣкое дѣятелно движение съ двата си полка и ще оплаши размирицитѣ.

— Вѣрвате ли го? отговори Лемосъ съ сумниѣ.

— Тако ми светого Іакова! Невъзможно е да бжде инакъ. Да затворижтъ градскыѣ врата на владѣтеля!!! Подиръ туй безчестіе не може безъ сумниѣ-